

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferfeckého a Mgr. et Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobkyně: **České dráhy, a.s.**, IČO: 70994226
sídlem Nábřeží L. Svobody 1222, Praha 1

proti

žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**
sídlem Pplk. Sochora 27, Praha 7

za účasti: **JUDr. Tomáš Vymazal, advokát**, IČO: 66248388
sídlem Wellnerova 1322/3, Olomouc

v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 7. 2021, čj. UOOU-01500/21-8
a ze dne 9. 9. 2021, čj. UOOU-01500/21-10

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. **Předmět řízení a vymezení sporu**

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 24. 9. 2021 domáhala zrušení rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „žalovaný“) ze dne 27. 7. 2021, čj. UOOU-01500/21-8 (dále jen „**Napadené rozhodnutí 1**“), kterým žalovaný ke stížnosti žadatele o informace, JUDr. Tomáše Vymazala, advokáta, se sídlem Wellnerova 1322/3, Olomouc, IČO: 662 48 388 (dále též „**osoba zúčastněná na řízení**“ či „**Žadatel**“), na postup žalobkyně jako povinného subjektu při vyřizování žádosti o informace ze dne 22. 2. 2021 způsobem uvedeným v ustanovení § 14 odst. 5 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 106/1999 Sb.**“), rozhodl tak, že žalobkyni coby povinnému subjektu dle ustanovení § 16a odst. 6 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. přikázal, aby ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí vyřídila žádost Žadatele ze dne 22. 2. 2021.
2. Žalobkyně se současně podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2021, čj. UOOU-01500/21-10 (dále jen „**Napadené rozhodnutí 2**“; spolu s Napadeným rozhodnutím 1 také jako „**Napadená rozhodnutí**“), kterým žalovaný ke stížnosti Žadatele na postup žalobkyně jako povinného subjektu při vyřizování žádosti o informace ze dne 22. 2. 2021 žalobkyni jako povinnému subjektu dle ustanovení § 16a odst. 6 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. přikázal, aby ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí vyřídila žádost Žadatele ze dne 22. 2. 2021.
3. Jak plyne z výše uvedeného, Napadená rozhodnutí byla vydána v rámci postupu vyřizování žádosti Žadatele ze dne 22. 2. 2021, kterou se Žadatel u žalobkyně domáhal poskytnutí informací týkajících se Smlouvy o projektu ze dne 15. 6. 2005, uzavřené mezi žalobkyní, společností Smíchov Station Development s.r.o. (dále jen „**SSD**“) a společností SG Project Management, s.r.o. (dále jen „**SGPM**“). Žadatel žádal o poskytnutí následujících informací:
 - „každoroční zprávy o aktuálním stavu celkových nákladů vynaložených ze strany SSD dle odst. 1.49 Smlouvy vydané ode dne uzavření smlouvy doposud,
 - nájemní smlouvy uzavřené podle čl. 3.1 písm. b) bod i) Smlouvy,
 - smlouvy o smlouvách budoucích kupních uzavřené podle čl. 3.1 písm. b), bod ii) Smlouvy,
 - smlouvy o zřízení předkupních práv dle čl. 3.1. písm. c) bod i) Smlouvy,
 - koncepční studii dle čl. 4.5. Smlouvy, včetně informace, zda a kdy došlo k předložení jejího návrhu a jejímu schválení valnou hromadou,
 - zda byly uzavřeny nějaké smlouvy ve smyslu čl. 3.2. Smlouvy, tedy po koncepční studii, jaké typy Smluv, včetně jejich poskytnutí,
 - zda SSD převedla některá práva ze smluv na SPV dle čl. 3.2 písm. c), d) Smlouvy a jaká konkrétní práva, za jakou protihodnotu (cenu), poskytnutí smluv o takovém převodu,
 - zda byl výše uvedený převod dle čl. 3.2 písm. c) d) Smlouvy oznámen ČD, zda s ním vyslovily ČD souhlas,
 - zda byly uzavřeny dodatky ke smlouvám dle čl. 3.1 Smlouvy o vyjmutí budoucích pozemků pod kolejemi, zda ČD SSD k uzavření takového dodatku vyzvaly,
 - zda ČD odstoupila od některé ze smluv dle č. 3.1 Smlouvy,
 - poskytnutí prověrky stávajících nemovitostí dle čl. 4.2 Smlouvy,
 - určení stávajících pozemků pod kolejemi dle čl. 4.7 Smlouvy,
 - informace o tom, které společnosti se staly SPV ve smyslu čl. 5 Smlouvy,

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

- *zda byly uzavřeny smlouvy ve smyslu čl. 9.3 Smlouvy mezi SSD a SGPM, event. Sekyra Group, jaké, a jejich poskytnutí.*“

II. Rozhodnutí žalovaného (Napadená rozhodnutí)

4. Žalovaný Napadeným rozhodnutím 1 žalobkyni na základě osobou zúčastněné na řízení podané stížnosti ze dne 8. 7. 2021 podle ustanovení § 16a odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. přikázal, aby předmětnou žádost o informace ze dne 22. 2. 2021, ve stanovené 15denní lhůtě vyřídila. Žalovaný shledal, že postup žalobkyně v předmětné věci, spočívající ve vydání výzvy k odstranění vad žádosti dle ustanovení § 14 odst. 5 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. a následném

odložení předmětné žádosti dle totožného ustanovení, byl nezákonný, a v rozporu s právními předpisy, když žalobkyně nepostupovala dle ustanovení § 14 odst. 5 písm. d) a ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., a neposkytla Žadateli v zákonem stanovené lhůtě požadované informace, přičemž ani nevydala rozhodnutí o odmítnutí žádosti či její části.

5. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí v návaznosti na podrobnou rekapitulaci dosavadního postupu při vyřizování žádosti podrobně vyložil důvody, pro které byl přesvědčen, že Žadatel byl v žádosti o informace jednoznačně identifikován, žalovaný neměl pochybnosti o jeho existenci (o čemž dle něho svědčila i skutečnost, že jednal s dotčeným Žadatelem jako s účastníkem řízení nejen v rámci předmětného případu, ale i v rámci odvolacího řízení v obdobné záležitosti), zároveň se dle žalovaného nejednalo o anonymního žadatele, a žádost neobsahovala ani smyšlené identifikační údaje.
6. Žalovaný zdůraznil, že základní podmínkou pro uplatnění výzvy dle ustanovení § 14 odst. 5 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. k doplnění žádosti o poskytnutí informací je, aby nedostatek údajů o žadateli bránil vyřízení žádosti o poskytnutí informací, tzn., že ne každý nedostatek v označení žadatele bude důvodem pro uplatnění výzvy dle výše uvedeného ustanovení. Povinný subjekt proto musí nejdříve zvážit, zda k určitému jím předpokládanému způsobu vyřízení žádosti bude nutné znát jiné než žadatelem uvedené údaje o jeho osobě.
7. Žalovaný považoval za klíčové, že zákon č. 106/1999 Sb. ani zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) nevylučují, aby žádost o poskytnutí informací podala podnikající fyzická osoba, pokud v žádosti uvede svou jednoznačnou identifikaci, resp. vyhoví-li požadavkům plynoucím rovněž z § 37 odst. 2 správního řádu, jak tomu bylo dle žalovaného i v nyní posuzované věci. Na tomto závěru podle žalovaného nemění ničeho sdělení Žadatele, že žádost podal jako advokát v rámci poskytování právních služeb, neboť daný postup zákon č. 106/1999 Sb. nevylučuje. Žadatel přitom podle žalovaného nepodal žádost o poskytnutí informací v zastoupení, a nepřicházelo tak v úvahu vydání výzvy dle ustanovení § 14 odst. 5 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. k prokázání zastoupení. Nadto byl Žadatel podle žalovaného jednoznačně identifikován i prostřednictvím datové schránky, ze které podal předmětnou žádost.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

8. Žadatel o informace tedy podle žalovaného v podané žádosti splnil všechny náležitosti dle ustanovení § 14 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. a vyřízení předmětné žádosti povinným subjektem ničeho nebránilo.
9. Napadeným rozhodnutím 2 pak žalovaný žalobkyni na základě osobou zúčastněnou na řízení podané stížnosti ze dne 19. 8. 2021 podle ustanovení § 16a odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. přikázal, aby předmětnou žádost o informace ze dne 22. 2. 2021 ve stanovené 15denní lhůtě vyřídila. Shledal, že žalobkyně nerespektovala Napadené rozhodnutí 1, kterým jí bylo přikázáno, aby ve stanovené lhůtě vyřídila předmětnou žádost o informace ze dne 22. 2. 2021, přičemž současně také nerespektovala i příslušná ustanovení zákona č. 106/1999 Sb. vymezující lhůty pro vyřízení žádosti o poskytnutí informací, a proto byl důvod podání stížnosti jednoznačně naplněn. Žalobkyně podle žalovaného při vyřizování žádosti o informace nepostupovala v souladu s platnými právními předpisy, když ve stanovené lhůtě neposkytla požadované informace, přičemž ani nevydala rozhodnutí o odmítnutí žádosti či její části.

III. Žaloba

10. Žalobkyně v podané žalobě v návaznosti na podrobnou rekapitulaci dosavadního postupu v rámci vyřizování žádosti osoby zúčastněné na řízení o informace předdeslala, že považuje Napadená rozhodnutí za nezákonná a nicotná.
11. Podle žalobkyně postupoval žalovaný v rozporu s ustanovením § 14 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., ustanovením § 1 odst. 2 věta první a § 12 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o advokacii**“), v rozporu s ustanovením § 67 správního řádu a především v rozporu s ustanovením § 441 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**OZ**“), které upravuje institut smluvního zastoupení. U Napadeného rozhodnutí 2 pak podle žalobkyně došlo krom uvedeného dále k popření práva podat v zákonem stanovené dvouměsíční lhůtě žalobu (k tomu žalobkyně poukazovala na závěry vyslovené na str. 4 Napadeného rozhodnutí 2).
12. Žalobkyně dále v návaznosti na reprodukci shora uvedených ustanovení právních předpisů uvedla, že zákonem je stanoveno nezbytně nutné minimum náležitostí pro podání žádosti, aby žadatele bylo možno identifikovat pro všechny způsoby vyřízení žádosti o poskytnutí informací, tedy zejména pro případné vydání správního rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Zároveň je podle žalobkyně identifikace žadatele podstatná z důvodu zamezení získávání neoprávněných konkurenčních výhod, k čemuž přihlíží při svém rozhodování i samotný žalovaný, k čemuž žalobkyně odkazovala na jiné rozhodnutí žalovaného ve věci povinného subjektu žalobkyně vůči žadateli společnosti Regiojet, kdy byla žádost podána rovněž advokátem, který však v souladu se zákonem identitu žadatele uvedl.
13. K závěrům vysloveným na str. 6 Napadeného rozhodnutí 1 žalobkyně uvedla, že se jedná o nesprávné právní posouzení věci, neboť žadatelem není osoba zúčastněná na řízení, nýbrž třetí anonymní osoba, advokátův klient. Pokud by osoba zúčastněná na řízení byla žadatelem, uvedla by podle žalobkyně pouze v ustanovení § 14 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. požadované údaje a nikoliv informaci o skutečnosti, že jedná jakožto advokát. V této souvislosti žalobkyně dodala, že výkonem advokacie se rozumí poskytování právních Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

služeb soustavně a za úplat, tj. na podnět a v zájmu třetích osob. Osoba zúčastněná na řízení přitom podle žalobkyně uvádí, že žádost podala jako advokát, a to v rámci poskytování právních služeb, přičemž jméno klienta není povinna uvádět. Žalobkyně namítla, že „*pakliže se žádá o informaci dle Zákona, identifikaci žadatele je požadována*“. Advokát přitom podle žalobkyně v rámci výkonu advokacie primárně zastupuje třetí osoby. Osoba zúčastněná na řízení tím, že sdělila, že není jméno klienta povinna uvádět, *de facto* podle žalobkyně konstatovala, že jedná na pokyn třetí osoby. Pakliže by jednala jakožto žadatel jménem svým, bez uvedení informace o skutečnosti, že je advokát, vystavila by se dle žalobkyně riziku potenciálního vymáhání náhrady škody vůči jeho osobě, čehož si je dle žalobkyně vědoma a na což byla upozorněna. Žalobkyně dodala, že „*v případě, že by škoda vznikla a žalobce se domáhal její náhrady po JUDr. Vymazalovi, může tento sdělit, že jednal jakožto advokát v rámci poskytování právních služeb, a tedy nenese za způsobenou škodu odpovědnost. Zároveň následně v rámci mlčenlivosti by mohl odmítnout sdělit jméno klienta, čímž by došlo k žalobcovu právu požadovat potenciální náhradu škody po osobě, která ji svým jednáním způsobila*“.

14. Žalobkyně uzavřela, že pokud by advokát v rámci poskytování právních služeb nebyl povinen uvádět jméno klienta, došlo by tím k popření právního institutu smluvního zastoupení, který žalobkyně blíže rozebrala. Dodala, že rozsah zplnomocnění udělený neznámým klientem osobě zúčastněné na řízení není žalobkyni „*znám, tedy není možno prokázat, že klient JUDr. Vymazala se domáhá poskytnutí informací obsažených v Žádosti*“. Žalobkyně namítala, že „*s vypořádáním této problematiky se žalovaný v odůvodnění [Napadených rozhodnutí] vůbec nezabýval*“.
15. K závěru žalovaného, že smyslem a účelem práva na informace má být kontrola výkonu veřejné moci, žalobkyně odvětila, že toto právo nemůže být nadřazeno právu podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost podle čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Dodala, že „*pokud nedojde ke zveřejnění identity žadatele, je vysoce pravděpodobným, že Žadatel usiluje o získání informací výlučně pro obchodní zájmy třetí osoby a nikoliv z důvodu kontroly nad hospodařením s veřejnými prostředky*“.
16. Za „nejrelevantnější důvod podání této žaloby“ přitom žalobkyně označila „*skutečnost, že pokud by nedošlo k identifikaci účastníků řízení, došlo by k popření samotného správního řízení, jehož účastníky jsou osoby uvedené v hlavě III. SŘ, neboť do práv a povinností těchto konkrétních účastníků řízení rozhodnutí správního orgánu zasahuje*“. Z tohoto důvodu žalobkyně shledala Napadená rozhodnutí rovněž nicotnými.

IV. Dosavadní průběh řízení před správními soudy

17. Městský soud v Praze usnesením ze dne 11. 10. 2021, čj. 18 A 84/2021 - 74 (dále též „**Původní usnesení**“), podanou žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.
18. Soud v Původním usnesení vyložil, že v posuzované věci brojí žalobou proti rozhodnutím orgánu veřejné moci podanou v režimu § 65 a násl. s. ř. s žalobkyně jako povinný subjekt, jemuž bylo ze strany žalovaného coby nadřízeného orgánu postupem předvídaným v ustanovení § 16a odst. 6 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. opakovaně příkázáno, aby ve stanovené lhůtě vyřídil žádost o poskytnutí informací podanou Žadatelem dne 22. 2. 2021. Považoval za významné, že soudu tak byla podána žaloba, kterou žalobkyně z pozice povinného subjektu, tedy osoby soukromého práva, již však bylo ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. svěřeno v oblasti regulované zákonem č. 106/1999 Sb. rozhodování o Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, brojí proti postupu nadřízeného orgánu, jenž dle § 16a a § 20 odst. 4 a odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. rozhoduje o stížnostech na postup žalobkyně při vyřizování žádosti o informace podané v režimu tohoto zákona. V této souvislosti připomněl, že správní soudy v minulosti dovodily, že povinný subjekt, byť by měl postavení právnické osoby (soukromého práva), se nemůže žalobou bránit proti rozhodnutí nadřízeného orgánu. S poukazem na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 13. 9. 2013, čj. 5 As 124/2011 - 126, publ. pod č. 2958/2014 Sb. NSS, jež byly z pohledu zdejšího soudu aprobovány i v navazující rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, především pak v usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 18. 2. 2020, čj. 8 Afs 128/2018 - 46, publ. pod č. 4006/2020 Sb. NSS, pak zdůraznil, že v nyní řešené věci žalobkyně vystupovala při vyřizování žádosti Žadatele o poskytnutí informací ze dne 22. 2. 2021 jako povinný subjekt ve smyslu § 2 zákona č. 106/1999 Sb. Byla to tedy právě žalobkyně, kdo v rámci procesu vyřizování této žádosti vystupovala jako orgán veřejné moci, resp. jako správní orgán ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť jí bylo v oblasti regulované zákonem č. 106/1999 Sb. svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy.

19. Z uvedených důvodů měl soud za to, že brojí-li tedy žalobkyně za této situace proti postupu žalovaného coby nadřízeného orgánu, jenž dle § 16a a § 20 odst. 4 a odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. rozhodl Napadenými rozhodnutími o stížnostech Žadatele na postup žalobkyně při vyřizování žádosti o informace a domáhá-li se zrušení těchto rozhodnutí, nelze ji v režimu § 65 a násl. s. ř. s. ve světle shora připomenutých závěrů soudní ochranu poskytnout, a to i se zřetelem k tomu, že žalobkyně ostatně v podané žalobě ani nijak konkrétně nepoukazuje na to, že by snad Napadenými rozhodnutí mělo docházet k zásahu do jejích vlastních subjektivních práv, popř. do její informační autonomie; žalobní námitky totiž spojuje s tvrzenou nezákonností spočívající v nezjištění osoby skutečného žadatele o informace.
20. Proti Původnímu usnesení brojila žalobkyně kasační stížností, které Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 11. 2021, čj. 10 As 450/2021 - 32 (dále též „**Rozsudek NSS**“) vyhověl, Původní usnesení zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení.
21. Nejvyšší správní soud se v Rozsudku NSS se závěry městského soudu neztotožnil. Uvedl, že zdejší soud nedocenil význam novely zákona č. 106/1999 Sb., provedené zákonem č. 111/2019 Sb., kdy od 2. 1. 2020 je dle nového znění § 20 odst. 5 zákona jako orgán příslušný rozhodovat o odvoláních a v řízení o stížnosti určen právě Úřad pro ochranu osobních údajů. S poukazem na závěry vyslovené v rozsudku ze dne 19. 11. 2020, čj. 10 As 244/2020 - 40, č. 4114/2021 Sb. NSS, pak kasační soud uvedl, že pokud stát, veřejnoprávní korporace nebo jiná osoba vystupuje jako nositel veřejné moci (a tímto nositelem nepochybně je, pokud autoritativně rozhoduje o poskytnutí informací), nemá žádná subjektivní práva, a proto pokud správní orgán prvního stupně nesouhlasí s rozhodováním odvolacího orgánu, nemůže podat správní žalobu. Eventuální rozpor v právních názorech mezi instančně vyšším a instančně nižším orgánem uvnitř veřejné moci je přitom podle Nejvyššího správního soudu vyřešen subordinací, tedy vztahem nadřízenosti a podřízenosti. Z uvedených důvodů připustil, že správní orgán prvního stupně není účastníkem řízení o žalobě proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu (není

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

žalovaným) a nemůže být ani osobou zúčastněnou na tomto řízení a nemůže tak podat ani žalobu proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu.

22. Podle kasačního soudu však uvedené závěry nelze mechanicky užít na nynější případ. Nejvyšší správní soud akcentoval specifika „veřejných institucí“ coby povinných subjektů dle zákona č. 106/1999 Sb., kterou je v projednávané věci i žalobkyně coby obchodní korporace, akciová společnost. S poukazem na rozhodovací praxi Ústavního soudu kasační soud uvedl, že vedle procesních práv v úvahu připadá především základní právo takové právnické či fyzické osoby na informační sebesturčení dle čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Poznamenal, že povinné osoby odlišné od státu – právnické či fyzické osoby – tedy mají ve vztahu k poskytování informací vlastní subjektivní práva, nevystupují tedy jen jako svazek kompetencí určitého typu; právě naopak, právnické a fyzické osoby, které rozhodují ve věcech tohoto zákona, v rozhodovací praxi správních soudů vystupovaly před rokem 2020 jako žalovaný správní orgán (v pozici žalovaného) jen v důsledku specifické zákonné konstrukce – právní fikce, která utvářela z takovýchto osob „správní orgán“, neboť vycházela z kompetence takového „správního orgánu“ rozhodovat v oblasti zákona č. 106/1999 Sb. Ve skutečnosti však tyto osoby podle kasačního soudu rozhodovaly o vlastních veřejných subjektivních právech.
23. Žalobkyně tak podle Nejvyššího správního soudu vystupovala v řízení o žádosti v dvojjediné pozici, a to jednak v pozici nositele kompetence podle zákona č. 106/1999 Sb., tedy jako správní orgán, jednak v pozici osoby mající veřejné subjektivní právo (a povinnost) poskytovat informace jen způsobem a v rozsahu vyžadovaném tímto zákonem.
24. V návaznosti na uvedené pak kasační soud uzavřel, že z takto podaného výkladu též plyne, že žalobkyně může podat žalobu proti rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl o odvolání či stížnosti proti rozhodnutí žalobkyně a kterým byla žalobkyně zkrácena na právech ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Doplnil přitom, že zdejší soudem odkazovaná starší judikatura na nynější věc nedopadá, s tím, že v rozsudku ze dne 13. 9. 2013, čj. 5 As 124/2011 - 126, se řešila otázka žalobní legitimace obce proti rozhodnutí krajského úřadu jako nadřízeného orgánu v informačních věcech.
25. Kasační soud proto shledal kasační stížnost důvodnou, Původní usnesení zrušil a věc městskému soudu vrátil k dalšímu řízení. Městský soud přitom zavázal právním názorem v tomto rozsudku vysloveným.

V. Procesní postup soudu po vydání Rozsudku NSS; vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení; replika žalobkyně

26. Městský soud v Praze v dalším řízení provedl nezbytné procesní úkony. Refletoval přitom přednostní povahu předmětné věci a i s ohledem na vznesený návrh na přiznání odkladného účinku proto bez zbytečného odkladu zajistil ve zkrácené lhůtě podání vyjádření žalovaného a současně vyzval Žadatele ke sdělení, zda bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení (k postavení Žadatele jako osoby zúčastněné na řízení v dané věci srov. níže závěry soudu v části VII. tohoto rozsudku), vše s cílem rozhodnout ve věci meritorně do 30 dní poté, co mu byly vráceny spisy kasačním soudem.
27. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 4. 1. 2022** navrhl, aby byla žaloba zamítnuta. Odkázal na Napadená rozhodnutí, v rámci kterých dle svého přesvědčení zcela jasným Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

způsobem vymezil postavení a povinnosti osoby žadatele z pohledu jeho nezbytné identifikace ve smyslu ustanovení § 14 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. pro projednání žádosti o informace v režimu tohoto zákona. Setrval na vymezeném právním rámci, jakož i na závěrech, ke kterým v Napadených rozhodnutích dospěl, a neshledal důvod se od učiněných závěrů odchýlit. Žadatelem není dle žalovaného anonymní osoba, žadatel byl v žádosti jednoznačně identifikován, a dle názoru žalovaného nebrání nic tomu, aby žalobkyně předmětnou žádost o informace dle zákona č. 106/1999 Sb. projednala.

28. Žalovaný s poukazem na doktrinální závěry uvedl, že ustanovení § 14 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. stanoví údaje nutné k identifikaci žadatele o informace, a to zejména pro případné vydání správního rozhodnutí o odmítnutí žádosti dle ustanovení § 15 odst. 1 téhož zákona. Pokud žadatel o informace neuvede některý z údajů dle odstavce 2 ustanovení § 14 zákona č. 106/1999 Sb. nutných pro jeho identifikaci, nezaniká dle žalovaného povinnosti povinného subjektu žádost vyřídit; povinný subjekt musí obsah žádosti o poskytnutí informací posoudit a podle toho, zda je nutná znalost takového identifikačního údaje pro další vyřizování žádosti, buď k nedostatku nebude povinný subjekt přihlížet, nebo žadatele vyzve podle ustanovení § 14 odst. 5 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. k doplnění žádosti. Zákon č. 106/1999 Sb. stanovením povinných náležitostí žádosti o informace přitom podle žalovaného nepřipouští tzv. anonymní žádosti. Má-li povinný subjekt důvodné pochybnosti o existenci žadatele, může podle žalovaného využít postupu podle ustanovení § 14 odst. 5 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. a vyzvat jej k doplnění všech nezbytných identifikačních údajů; ovšem ne každý nedostatek v označení žadatele bude dle žalovaného důvodem pro uplatnění výzvy dle výše uvedeného ustanovení. Žalovaný přitom konstatoval, že vzhledem k zásadní neformálnosti zákona č. 106/1999 Sb., a to i co se týče vymezení identifikačních údajů žadatele o informace, není dle jeho názoru vyloučené, aby žádost o poskytnutí informací podala i podnikající fyzická osoba, pokud v žádosti uvede svou jednoznačnou identifikaci.
29. Žalovaný opět s poukazem na doktrinální závěry dodal, že zákon č. 106/1999 Sb. sice nevylučuje podání žádosti o poskytnutí informací v zastoupení, nicméně s ohledem na zásadní neformálnost zákona č. 106/1999 Sb., jde o postup zbytečný, zákonu však neodporující. Prokázání udělení plné moci zmocněnci je dle žalovaného namístež vyžadovat v případech, pokud z podání plyne, že úkon má být činěn jménem zmocnitele, nebo pokud právní úprava stanovuje přímo advokátní přímus, což však není tento případ, neboť z žádosti o informace, ale i z dalších podání Žadatele je zřejmé, že tyto úkony činí vlastním jménem a na vlastní účet, nikoliv na základě zmocnění.
30. Žalovaný shrnul, že Žadatel byl v předmětné žádosti o informace jednoznačně identifikován. Podání žádosti o informace advokátem, aniž by jednal v zastoupení, není zákonem č. 106/1999 Sb. vyloučeno, a proto bylo dle názoru žalovaného na místě předmětnou žádost projednat a vyřídit ji jedním ze způsobů stanovených v ustanovení § 14 odst. 5 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb. Doplnil, že advokát, který podá tímto způsobem žádost o informace, se vystavuje riziku, že v případech informací, které podléhají specifickému testu proporcionality dle nálezů Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16 (platový nález), neuspěje v kroku ověření role „hlídacího psa“.
31. Tvzení žalobkyně týkající se případné náhrady škody, související s poskytnutím informací ve vztahu k žadateli o informace, žalovaný nepovažoval za příléhavé a případné. Pokud je

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

žalobkyně názoru, že Žadatel podáním žádosti o poskytnutí předmětných informací obchází účel zákona č. 106/1999 Sb. či prostřednictvím žádosti porušuje zásadu zákazu zneužití práva, pak je dle žalovaného na místě předmětnou žádost tím spíše projednat, a v případě naplnění některého ze zákonem stanovených důvodů, uvedených v ustanovení § 7 až § 11 zákona č. 106/1999 Sb., či některého z faktických důvodů, uznaných judikaturou, rozhodnutím žádost odmítnout dle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.

32. Žalovaný uzavřel, že předmětná žádost o informace ze dne 22. 2. 2021 byla v režimu zákona č. 106/1999 Sb. projednatelná, neboť žadatel o informace byl v žádosti jednoznačně identifikován, a žalobkyně byl povinna předmětnou žádost ve stanovené lhůtě vyřídit. Napadená rozhodnutí tak byla dle jeho přesvědčení vydána na základě správně posouzeného skutkového stavu a v souladu s platnými právními předpisy.
33. **Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření** ze dne 4. 1. 2022 uplatnila práva vyplývající z § 34 s. ř. s. Přitom uvedla, že v posuzovaném případě zajišťuje ve smyslu zákona o advokacii „další formy právní pomoci“, když *„v rámci právní pomoci zajišťuje pro klienta informace“*. Advokacie podle osoby zúčastněné na řízení nespočívá pouze v zastupování klienta na základě plné moci (přímé zastoupení). Osoba zúčastněná na řízení potvrdila, že žádost podala jako advokát, a to v rámci poskytování právních služeb. Za zcela irelevantní pak označila žalobkyni citovaná ustanovení o smluvním zastoupení, neboť podstatou smluvního zastoupení je jednání jménem jiného. Osoba zúčastněná na řízení dále zdůraznila, že důvody nečinnosti žalobkyně jako povinného subjektu nejsou opodstatněné, neboť je jednoznačné, že žadatelem je právě ona. K námitce možného zneužití informací podotkla, že odbornou literaturou a judikaturou je upravena možnost odmítnout žádost v důsledku zneužití práva; protiprávní úmysl ovšem musí být dle ní prokázán a nestačí pouhá domněnka, že by žadatel mohl informaci užít protiprávně. V této souvislosti poukázala na případy, v nichž judikatura potvrdila, že nejde o zneužití práva, včetně případů, kdy je dán osobní zájem žadatele na informaci, event. její komerční využití. Obává-li se žalobkyně možného komerčního využití informace anebo toho, že budou poskytnuté informace dále zveřejněny a začnou se jimi kontrolní či jiné orgány zabývat, je to dle přesvědčení osoby zúčastněné na řízení v podstatě předpokládaný účel poskytování informací podle tohoto zákona. V této souvislosti odkazovala osoba zúčastněná na řízení na související judikatorní závěry.
34. **Žalobkyně se ve své replice** ze dne 10. 1. 2022 nejprve v reakci na vyjádření žalovaného setrvala na svém přesvědčení, že ze strany žalovaného stále nedošlo k vyřešení otázky, kdo je skutečným žadatelem. Pokud žalobce odkazuje na ustanovení § 68 ve spojení s § 18 odst. 2 správního řádu a především na ustanovení § 14 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., pouze tím podporuje tvrzení žalobkyně, neboť všechna zmíněná ustanovení jasně uvádí povinnost identifikovat účastníka správního řízení. Žalobkyně dále uvedla, že kasační soud v Rozsudku NSS deklaroval, že veřejným subjektivním právem a zároveň i povinností žalobkyně je poskytovat informace jen způsobem a v rozsahu vyžadovaném zákonem č. 106/1999 Sb., čímž se v souladu s § 14 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. rozumí znalost identity žadatele; žalobkyně dovodila, že především z tohoto důvodu byla žalobkyně Rozsudkem NSS shledána aktivně legitimovanou k podání žaloby. K vyjádření žalovaného v třetím odstavci strany pět jeho vyjádření, že *„ne každý nedostatek v označení žadatele bude důvodem pro uplatnění výzvy“*, žalobkyně podotkla, že ani jí ani žalovanému v tomto

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

případě není znám ani jeden ze stanovených a povinných údajů pro podání žádosti uvedených v § 14 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb.

35. Pokud dále žalovaný ve čtvrtém odstavci strany pět jeho vyjádření uvádí, že prokázání udělení plné moci zmocněnci je namíste vyžadovat v případech, ve kterých z podání plyne, že úkon má být činěn jménem zmocnitele, přičemž že je v předmětné věci zřejmé, že tyto úkony činí Žadatel vlastním jménem a na vlastní účet, nikoliv na základě zmocnění, žalobkyně se domnívá, že tvrzení žalovaného je v rozporu s dřívějšími přípisy Žadatele, který několikrát uvedl, že žádost podal jako advokát v rámci poskytování právních služeb. Ostatně v bodě 7. vyjádření k žalobě osoba zúčastněná na řízení přímo uvedla, že *„toliko poskytuje právní činnost, obstarává záležitost svého klienta“*, nemůže tak být sporu, že žadatelem není osoba zúčastněná na řízení, nýbrž třetí anonymní osoba. Dle žalobkyně je zřejmé, že pokud by osoba zúčastněná na řízení činila úkony vlastním jménem a na vlastní účet, nikoliv na základě zmocnění, uvedla by v žádosti své jméno, příjmení, datum narození, adresu místa trvalého pobytu a nikoliv adresu sídla advokátní kanceláře; tvrzením, že advokát činí úkony vlastním jménem a na vlastní účet dochází k samotnému popření institutu výkonu advokacie. Žalobkyně se domnívá, že teze žalovaného v prvním odstavci strany šest jeho vyjádření (viz odst. 30 tohoto rozsudku), že advokát podávající tímto způsobem žádost o informace se vystavuje riziku, že v případě informací, které podléhají specifickému testu proporcionality dle citovaného nálezu Ústavního soudu, neuspěje v kroku ověření role „hlídacího psa“, dává žalobkyni za pravdu, co do nutnosti identifikace žadatele pro vyřízení žádosti dle zákona č. 106/1999 Sb. Skutečnost, že zákon č. 106/1999 Sb. stanovením povinných náležitostí žádosti nepřipouští tzv. anonymní žádosti, žalobkyně rovněž dokládá i odkazem na odbornou literaturu.
36. K vyjádření osoby zúčastněné na řízení k žalobě žalobkyně primárně konstatovala, že osoba zúčastněná na řízení není oprávněna se k žalobě vyjadřovat do doby, nežli předloží průkaz plné moci opravňující ho osobu zúčastněnou zastupovat. Žalobkyně s opětovným odkazem na vyjádření osoby zúčastněné na řízení v bodě 7 jejího vyjádření, tj. že *toliko poskytuje právní činnost, obstarává záležitost svého klienta*, doplnila, že je nepochybné, že není žadatelem.
37. Závěrem své repliky žalobkyně poukazovala na svou praxi při vyřizování žádostí podaných advokáty.

VI. Jednání

38. Při ústním jednání konaném dne 21. 1. 2022 účastníci setrvali na své dosavadní argumentaci. Žalobkyně nad rámec dříve uvedeného poukázala na další konsekvence nezjištění skutečné osoby žadatele o informaci.
39. Při jednání soud dále k důkazu provedl rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2020, čj. UOOU-02191/20-10, vydané v jiné věci, v níž byl žadatel o informaci v souladu se skutkovým tvrzením žalobkyně v rámci postupu směřujícího k vyřízení žádosti zastoupen advokátem.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

40. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadená rozhodnutí i řízení, které jim předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
41. Pokud jde o posouzení přípustnosti podané žaloby, je zdejší soud vázán právním názorem vysloveným ve zrušujícím Rozsudku NSS, dle něhož je žalobkyně oprávněna podat žalobu proti rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl o stížnostech osoby zúčastněné na řízení proti postupu žalobkyně a kterým byla žalobkyně zkrácena na právech ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Soud tak postupoval v souladu s právním názorem vysloveným v Rozsudku NSS, a to přesto, že jiný senát kasačního soudu po vydání Původního usnesení (a ještě před vydáním Rozsudku NSS) svým rozhodnutím *de facto* potvrdil závěry, o něž městský soud své závěry v Původním usnesení opřel (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2021, čj. 7 As 239/2021 - 24, v němž sedmý senát kasačního soudu z pohledu městského soudu aproboval jeho závěry k procesním rozhodnutím vydaným žalovaným v případech obdobných posuzované věci). Tato okolnost totiž ještě sama o sobě nenaplňuje znaky některé z výjimek, v nichž by tak zdejší soud nemusel i přes § 110 odst. 4 s. ř. s. učinit.
42. V posuzované věci je předmětem sporu mezi účastníky posouzení otázky, zda žalovaný postupoval v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb., pokud žalobkyni Napadenými rozhodnutími ke stížnostem podaným osobou zúčastněnou na řízení podle § 16a odst. 6 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. přikázal, aby ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí vyřídila žádost osoby zúčastněné na řízení o poskytnutí informací ze dne 22. 2. 2021.
43. Městský soud v Praze předesílá, že žalobkyně v podané žalobě nezpochybňuje, že ji lze i přes nedávný judikatorní vývoj nadále považovat za povinný subjekt podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Soud proto toliko ve stručnosti uzavírá, že pro účely podřazení osoby žalobkyně pod pojem veřejné instituce, resp. povinného subjektu je třeba nadále (i po vydání nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1146/16) vyjít především ze závěrů vyslovených v rozsudcích zdejšího soudu ze dne 10. 2. 2010, čj. 5 Ca 24/2008 - 44, ze dne 11. 11. 2010, čj. 10 Ca 117/2009 - 71 ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, čj. 9 As 48/2011 - 129, podle nichž je žalobkyně povinna poskytovat informace v režimu zákona č. 106/1999 Sb., neboť v jejím případě jednoznačně převažují znaky svědčící o veřejné povaze tohoto subjektu, a jde proto o veřejnou instituci a tedy i povinný subjekt ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.
44. Soud dále nemohl přehlédnout, že žalobkyně označila obě Napadená rozhodnutí nejen za nezákonná, ale rovněž nicotná. Námitku nicotnosti spojovala s tím, že „*pokud by nedošlo k identifikaci účastníků řízení, došlo by k popření samotného správního řízení, jehož účastníky jsou osoby uvedené v hlavě III. SŘ, neboť do práv a povinností těchto konkrétních účastníků řízení rozhodnutí správního orgánu zasahuje*“. Zjevně tedy i v této souvislosti spatřovala důvody nicotnosti v okolnostech, o něž opírala jádro své žalobní argumentace, tedy v tom, že osoba zúčastněná na řízení nebyla skutečným žadatelem o informace.
45. Správní soudy ustáleně judikují, že nicotnost představuje specifickou kategorii vad správních rozhodnutí. Tyto vady jsou vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

nejtěžšími a rovněž i nezhojitelnými. Rozhodnutí, které jimi trpí, je rozhodnutím nicotným. Nicotné rozhodnutí není „běžným“ nezákonným rozhodnutím, nýbrž rozhodnutím, které pro jeho vady vůbec nelze za rozhodnutí orgánu veřejné moci považovat a které nevyvolává veřejnoprávní účinky. V případě „obvyklých vad“ správních rozhodnutí se uplatní zásada presumpce správnosti a platnosti správních aktů. V rámci této zásady se na daná rozhodnutí hledí jako na existující a způsobilá vyvolávat příslušné právní důsledky a působit tak na sféru práv a povinností jejich adresátů. Naopak v případě nicotných správních rozhodnutí se tato zásada neuplatní. Z povahy nejtěžších vad pak plynou i ty nejtěžší následky v podobě nicotnosti. Definičně lze za nicotný správní akt považovat akt, který vykazuje tak závažné vady, že vůbec není schopen vyvolat žádné právní účinky (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008, čj. 8 Afs 78/2006 - 74, publ. pod č. 1629/2008 Sb. NSS, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, čj. 7 As 100/2010 - 65, publ. pod č. 2837/2013 Sb. NSS). Soudy v minulosti opakovaně zdůraznily, že vadami takové intenzity, které způsobují nicotnost daného rozhodnutí, jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepříslušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva k něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (srov. např. výše odkazované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 7 As 100/2010, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, čj. 3 As 24/2012 - 22, či rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, čj. 6 A 76/2001 - 96, publ. pod č. 793/2006 Sb. NSS).

46. Definice nicotného správního aktu je odbornou literaturou i ustálenou judikaturou podrobně popsána a není sporu o tom, že se jedná o akt zatížený tak závažnými a nezhojitelnými vadami, že není způsobilý vyvolávat účinky, a proto jej nelze vůbec považovat za rozhodnutí. Pokud je takový akt podroben soudnímu přezkumu, soud vysloví jeho nicotnost, a to i bez návrhu účastníků řízení.
47. Správní soudy se opakovaně zabývaly tím, nakolik mohou založit vadu nicotnosti okolnosti související s označením účastníků správního řízení vyústivšího ve vydání správního rozhodnutí. Nejvyšší správní soud přitom v tomto směru ustáleně judikuje, že ani tehdy, je-li rozhodnutí zatíženo vadami spočívajícími v nesprávném označení příjemce rozhodnutí, nemusí takový nedostatek nutně vyústit v nicotnost tohoto rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v tomto směru poukazuje na judikatorní závěry Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 19. 3. 2015, čj. 4 As 218/2014 - 58), dle nichž i za předpokladu, že by příjemce rozhodnutí byl označen nesprávně, případně by byl jako příjemce rozhodnutí označen nesprávný subjekt, nemohla by tato skutečnost sama o sobě vést ve všech případech bez dalšího k nicotnosti daňového rozhodnutí. Ke shodným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 11. 2. 2016, čj. 9 Afs 289/2015 - 80, v jehož odůvodnění vyslovil, že *„vada rozhodnutí spočívající v nesprávném označení příjemce, případně nepřesném označení příjemce, který je určitelný, nicotnost rozhodnutí nezpůsobuje. Nejedná se totiž o vadu takového druhu a závažnosti, jako v případě absolutního omylu v osobě adresáta, kdy je povinnost ukládána někomu, komu povinnost uložit nelze“*.
48. O takový případ, kdy by Napadená rozhodnutí, byť teoreticky, mohla být zatížena vadou nicotnosti v souvislosti s určením okruhu svých adresátů (přestože je povinnost Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

Napadenými rozhodnutími ukládána žalobkyni, adresátem rozhodnutí je z titulu svého postavení v rámci postupu směřujícího k vyřízení žádosti o informace i Žadatel coby podatel stížností), se přitom v posuzované věci nejedná. Soud z dále podrobně vyložených důvodů nepochyboval o tom, že žalovaný postupoval při vyřizování stížností podaných osobou zúčastněnou na řízení zcela v souladu se zákonem, přičemž nepochybil, pokud za skutečného žadatele o informace v rámci vyřizování žádosti ze dne 22. 2. 2021 považoval osobu zúčastněnou na řízení; nelze tedy uvažovat ani o tom, že by se v posuzovaném případě jednalo o tzv. absolutní omyl v osobě adresáta. Předmětná žalobní námitka nijak nevybočuje ze zbývajících žalobních argumentací; soud proto v tomto směru v plném rozsahu odkazuje na závěry, které níže k vypořádání samotné podstaty žalobní argumentace vyslovil.

49. V logice uspořádání žalobních bodů přitom soud předně přistoupil k posouzení důvodnosti námitek, jimiž žalobkyně v obecné rovině poukazovala na nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí, když v podané žalobě mj. namítala, že „*s vypořádáním této problematiky se žalovaný v odůvodnění [Napadených rozhodnutí] vůbec nezabýval*“. Činila tak podle všeho v návaznosti na námitky, jimiž v souvislosti s úvahami nad principy výkonu advokacie akcentovala význam smluvního zastoupení a zamýšlela se nad důsledky překročení rozsahu zmocnění.
50. Správní soudy v minulosti nesčetněkrát judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).

51. Dle Městského soudu v Praze však žádná z těchto skutečností v posuzované věci nenastala.
52. Soud ověřil, že žalovaný v odůvodnění Napadených rozhodnutí vyložil své závěry způsobem, který nebrání jejich věcnému posouzení ze strany soudu. Připojil přitom úvahy, jimiž byl ve svých skutkových a navazujících právních závěrech veden. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí neopomněl vyložit důvody, z nichž je zjevné, proč nepovažoval úvahy žalobkyně spojující výkon advokacie se smluvním zastoupením za opodstatněné. Žalobkyně ostatně ani konkrétně nenamítala, že by se žalovaný k některé její námitce, kterou by snad v předchozím průběhu postupu vyřizování žádosti o informace či v rámci předložení stížností k rozhodnutí konkrétně vznesla, v odůvodnění rozhodnutí vůbec nevyjádřil, resp. že by ji zcela opomenul, nebo že by své závěry k některým konkrétním posuzovaným otázkám vyložil takovým způsobem, že by z odůvodnění nebylo lze dovodit, k jakým závěrům a na základě jakých úvah k nim dospěl. Z obsahu její žalobní argumentace je zjevné, že nesouhlasí s právním závěrem žalovaného, že v posuzovaném případě nebylo pochyb o tom, že osoba zúčastněná na řízení byla skutečným žadatelem o informace (žádost podala jako advokát v rámci poskytování právních služeb, nikoli v zastoupení, přičemž daný postup zákon č. 106/1999 Sb. nevylučuje), byla v žádosti o informace ze dne 22. 2. 2021 dostatečným způsobem identifikována a nepřicházelo proto v úvahu vydání výzvy dle ustanovení § 14 odst. 5 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. k prokázání zastoupení. Žalobkyně přitom s těmito závěry žalovaného polemizuje a proti žalovaným vyloženým důvodům, které tedy žalobkyně z odůvodnění Napadených rozhodnutí zjevně byla schopna seznat, se věcně ohrazuje.
53. Optikou shora uvedených východisek tak nemohl soud přisvědčit žalobkyni, že by bylo Napadené rozhodnutí zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů v žalobkyní specifikovaném ohledu. Ze závěrů žalovaného je zjevné, proč nepovažoval žalobkyní akcentované okolnosti stran smluvního zastoupení, a tedy ani otázky týkající se rozsahu zmocnění, na daném skutkovém půdorysu za relevantní. Žalovaný přitom uvedl své závěry způsobem, jenž nebrání jejich věcnému přezkumu soudem v tomto řízení. Dostál v tomto ohledu veškerým relevantním zákonným a navazujícím judikatorním východiskům přezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Z odůvodnění rozhodnutí jsou podle přesvědčení soudu seznatelné důvody, pro které žalovaný stížností osoby zúčastněné na řízení vyhověl. Vznášení námitek žalobkyní je tak dle přesvědčení soudu spíše polemikou se závěry žalovaného o posouzení právních otázek. Žalovaný své závěry dostatečně odůvodnil, jeho právní názor je srozumitelně vyjádřen. Napadená rozhodnutí nejsou nepřezkoumatelná.
54. Soud proto mohl přistoupit k posouzení samotného jádra žalobní argumentace.
55. Mezi účastníky nejsou sporné rozhodné skutkové okolnosti. Se zřetelem k uvedenému proto soud toliko ve stručnosti shrnuje, že osoba zúčastněná na řízení se v žádosti o informace ze dne 22. 2. 2021, jejíž předmět je shrnut výše v části I. tohoto rozsudku, skutečně identifikovala prostřednictvím uvedení titulu, jména a příjmení, sídla a Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

identifikačního čísla osoby, a dále rovněž prostřednictvím data narození a místa trvalého pobytu.

56. Proces vyřizování této žádosti je podrobným způsobem rekapitulován v odůvodnění obou Napadených rozhodnutí, a to i včetně postupu žalobkyně předcházejícímu vydání samotné výzvy k odstranění vad žádosti dle § 14 odst. 5 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. ze dne 21. 4. 2021, čj. 878/2021-O25, kterou žalobkyně vyzvala osobu zúčastněnou na řízení k tomu, aby buď doložila plnou moc, na základě které zastupuje klienta při podání žádosti, nebo upravila podanou žádost tak, aby z ní bylo zřejmé, že byla podána fyzickou osobou, aby posléze pro tvrzené neodstranění vytýkaných vad podanou žádost odložila vyrozuměním ze dne 8. 6. 2021, čj. 1432/2021-O25.
57. Soud přitom i se zřetelem k tomu, že žalobkyně nečiní v tomto směru skutkové okolnosti týkající se postupu vyřizování žádosti ze dne 22. 2. 2021 spornými, pro větší stručnost na rekapitulaci průběhu vyřizování žádosti o informace v odůvodnění obou Napadených rozhodnutí v plném rozsahu odkazuje.
58. Z výše provedené rekapitulace (viz část III. tohoto rozsudku) přitom nade vší pochybnost vyplývá, že žalobkyně opírala svou argumentaci o jedinou námitku, dle níž žalovaný zatížil Napadená rozhodnutí vadou nezákonnosti spočívající v nesprávném právním posouzení věci, když odhlédl od toho, že žadatelem není osoba zúčastněná na řízení, nýbrž třetí anonymní osoba, advokátův klient.
59. Soud v této souvislosti připomíná, že v minulosti opakovaně zdůraznil, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobkyně, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobkyni žalobní argumentaci dotvářel. Takovým postupem by soud přestal být nestranným rozhodčím sporu (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 - 78).
60. Žalobkyně stavěla svou námitku fakticky na jediné dílčí skutkové okolnosti, když poukazovala na to, že osoba zúčastněná na řízení v žádosti o poskytnutí informací uvedla, že jedná jakožto advokát. Vyložila přitom důvody, na základě kterých z principů advokacie a smluvního zastoupení dovozovala, že skutečným žadatelem byl klient osoby zúčastněné na řízení.
61. Jinak řečeno, žalobkyně stavěla své námitky toliko na tom, že žadatelem je ve skutečnosti jiná osoba, klient osoby zúčastněné na řízení, přičemž tuto svou obranu zakládala výhradně na poukazu na to, že se osoba zúčastněná na řízení v žádosti o poskytnutí informací ze dne 22. 2. 2021 identifikovala jako advokát, což dle jejího přesvědčení z povahy věci vylučuje, aby mohla být sama žadatelem ve smyslu § 14 zákona č. 106/1999 Sb. Z uvedeného žalobkyně dovozovala, že její postup, kdy v rámci vyřizování žádosti výzvou podle § 14 odst. 5 písm. a) zákona vyzvala popsaným způsobem osobu zúčastněnou na řízení k odstranění vad žádosti, byl v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb.
62. Soud nemohl těmto žalobním námitkám přisvědčit. Zcela se přitom ztotožnil se závěry, které žalovaný v odůvodnění svých rozhodnutí (především v odůvodnění Napadeného Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

rozhodnutí 1) vyslovil, jakož i s důvody, které v tomto směru na podporu svého postupu uvedl.

63. Je třeba připomenout, že podle § 14 odst. 5 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., jehož aplikace se stala v posuzované věci mezi účastníky spornou, platí, že „*povinný subjekt posoudí žádost a brání-li nedostatek údajů o žadateli podle odstavce 2 postupu vyřízení žádosti o informaci podle tohoto zákona, zejména podle § 14a nebo 15, vyzve žadatele ve lhůtě do 7 dnů ode dne podání žádosti, aby žádost doplnil; nevyhoví-li žadatel této výzvě do 30 dnů ode dne jejího doručení, žádost odloží*“.
64. Z odkazovaného § 14 odst. 2 věty druhé a třetí téhož zákona přitom vyplývá, že fyzická osoba uvede v žádosti jméno, příjmení, datum narození, adresu místa trvalého pobytu nebo, není-li přihlášena k trvalému pobytu, adresu bydliště a adresu pro doručování, liší-li se od adresy místa trvalého pobytu nebo bydliště; a právnická osoba uvede název, identifikační číslo osoby, adresu sídla a adresu pro doručování, liší-li se od adresy sídla.
65. Žalovaný správně poukázal na to, že zákon č. 106/1999 Sb. tedy vylučuje podávání tzv. anonymních žádostí a trvá na tom, aby byla osoba žadatele o informaci jednoznačně identifikována. Smyslem a účelem této právní úpravy, vymezující jednu z obligatorních náležitostí žádosti podané v režimu zákona č. 106/1999 Sb., je přitom především identifikovat žadatele o informace tak, aby bylo zřejmé, s jakou osobou je při poskytování informací dle tohoto zákona jednáno, a aby bylo možno jeho žádost vyřídit zákonem č. 106/1999 Sb. předvídanými způsoby, tedy nejen poskytnutím požadovaných informací, ale i případným rozhodnutím o (částečném) odmítnutí žádosti v režimu § 15 odst. 1 tohoto zákona, a také zajistit, aby byla jednoznačně určena osoba žadatele i pro eventuální navazující řízení o odvolání dle § 16 či o stížnosti dle § 16a zákona.
66. Se zřetelem k § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., dle něhož se správní řád při postupu podle tohoto zákona použije kromě jiného pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti, odvolací řízení či v zákonem vymezeném rozsahu i na řízení o stížnosti, je přitom zřejmé, že identifikace žadatele v souladu s § 14 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. umožňuje povinnému subjektu dostát požadavkům vyplývajícím z § 68 odst. 2 ve spojení s § 18 odst. 2 správního řádu a řádně označit adresáta rozhodnutí (účastníka řízení).
67. Již ze samotného shora citovaného § 14 odst. 5 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. je přitom zřejmé, že sama skutečnost, že žadatel o informace případně neuvede některý z identifikačních údajů dle odstavce 2 ustanovení § 14 zákona č. 106/1999 Sb., nemá a nemůže mít automaticky za následek vydání výzvy dle poukazovaného ustanovení. Povinný subjekt je naopak dle jednoznačné dikce zákona povinen nejprve posoudit, zda v důsledku případně absentujícího některého z identifikačních údajů nelze podanou žádost o informace vůbec vyřídit. Teprve pokud by tomu tak bylo, tj. pokud by nedostatek identifikace bránil dalšímu vyřizování žádosti, je povinný subjekt oprávněn (a v takovém případě pochopitelně i povinen) žadatele vyzvat podle ustanovení § 14 odst. 5 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. k doplnění žádosti.
68. Soud v tomto ohledu poukazuje na (provedenému výkladu zcela odpovídající) doktrinální závěry, na něž ostatně odkazoval také žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí 1(FUREK, A.; ROTHANZL, L.; JIROVEC, T. Komentář k § 14 zákona in: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016).

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

69. Žalovanému tedy v daném směru není čeho vytknout, pokud v naznačeném směru v odůvodnění Napadeného rozhodnutí 1 uzavřel, že základní podmínkou pro uplatnění výzvy dle ustanovení § 14 odst. 5 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. k doplnění žádosti o poskytnutí informací je, aby nedostatek údajů o žadateli bránil vyřízení žádosti o poskytnutí informací, tzn., že ne každý nedostatek v označení žadatele bude důvodem pro uplatnění výzvy dle výše uvedeného ustanovení, a akcentoval, že povinný subjekt proto musí nejdříve zvážit, zda k určitému jím předpokládanému způsobu vyřízení žádosti bude nutné znát jiné než žadatelem uvedené údaje o jeho osobě.
70. Městský soud v Praze přitom nemá jakýchkoli pochybností, že žádostí podanou v režimu zákona č. 106/1999 Sb. se může poskytnutí informace domáhat rovněž fyzická osoba, která je současně podnikající fyzickou osobou, ať již podle živnostenského zákona, nebo podle jiného právního předpisu. V takovém případě, chce-li tato fyzická osoba vyjevit postavení, v němž danou žádost o informace podává, bude pravidlem uvedení takových identifikačních znaků, které se vážou právě k jejímu podnikání, tedy typicky uvedení identifikačního čísla osoby a jejího sídla. Na druhé straně je evidentní, že absence těchto údajů i v případě žádostí podaných fyzickou osobou, která je současně osobou podnikající, resp. samostatně výdělečně činnou na druhé straně, nebude zásadně bránit vyřízení žádosti o informace, a to i v případě, bude-li z okolností zjevné, že taková žádost souvisí s podnikáním žadatele.
71. Konečně platí, že zákon č. 106/1999 Sb. ze samozřejmých důvodů nevylučuje ani to, aby byla žádost o informace v režimu tohoto zákona podána v zastoupení, tedy jménem jiné fyzické či právnické osoby (o přípustnosti takového postupu ostatně svědčí i žalobkyní k důkazu předložené rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2020, čj. UOOU-02191/20-10, vydané v jiné věci, v níž byl žadatel o informaci v rámci postupu směřujícího k vyřízení žádosti zastoupen advokátem). V takovém případě by osoba, která žádost v zastoupení podává, v žádosti označila zákonem požadovaným způsobem jak osobu žadatele, tak osobu jeho zástupce. Žalovaný v tomto směru s poukazem na relevantní doktrinní závěry nicméně správně uzavřel, že takový postup (tedy indikace podání žádosti o informace v rámci zastoupení), je zbytečný, nicméně zákonu neodporující (viz opus cit. výše). Pouze v takovém případě lze přitom uvažovat o tom, že nebude-li k žádosti podané v zastoupení za jinou osobu přiložena plná moc, popř. bude rozsah zmocnění objektivně sporný, bude povinný subjekt oprávněn vyzvat osobu, která žádost podala, k doplnění žádosti dle ustanovení § 14 odst. 5 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., s cílem prokázat zástupčí oprávnění. Soud pak nad rámec nezbytného odůvodnění pro úplnost podotýká, že v praxi převládají případy, kdy je žádost o informace podávána samotným advokátem či advokátní kanceláří, aniž by tak bylo činěno v zastoupení, a to přesto, že taková žádost např. souvisí se shromažďováním informací v souvislosti s poskytováním právních služeb jiné konkrétní osobě – klientovi (srov. níže).
72. V posuzovaném případě žalovaný podle přesvědčení soudu správně uzavřel, že obsah žádosti ze dne 22. 2. 2021 nevzbuzoval žádné, nadto pak rozumné pochybnosti o osobě žadatele. Osoba zúčastněná na řízení se v žádosti o informace sama jednoznačně za žadatele označila, přičemž se identifikovala všemi shora připomenutými identifikačními znaky. Kromě toho byla identifikace osoby žadatele zjevná i se zřetelem k tomu, že žádost byla podána prostřednictvím datové schránky osoby zúčastněné na řízení (srov. § 18 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

pozdějších předpisů). Osoba zúčastněná na řízení přitom nijak neindikovala, že by předmětnou žádost podávala v zastoupení jiné osoby, tedy, že by snad skutečným žadatelem o informaci byla jiná osoba, kterou by osoba zúčastněná na řízení v rámci postupu podle zákona č. 106/1999 Sb. zastupovala.

73. Jediné, v čem snad mohly žalobkyni coby povinnému subjektu vzniknout pochybnosti, bylo, zda osoba zúčastněná na řízení podává žádost jako fyzická podnikající osoba, a to se zřetelem k tomu, že se v žádosti kromě data narození a místa trvalého pobytu identifikovala i uvedením sídla a identifikačního čísla osoby. Tato okolnost však v žádném ohledu nezavdávala důvod pro vydání výzvy dle § 14 odst. 5 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. a zprostředkovaně pro odložení žádosti dle tohoto ustanovení, neboť nijak nebránila vyřízení žádosti způsobem předvídaným zákonem (to žalobkyně ani netvrdí).
74. Pro posuzovanou věc je přitom se zřetelem k uplatněným žalobním námitkám rozhodné především to, že ve světle shora popsanych východisek nebyl dán důvod pro vydání výzvy a pozdější odložení žádosti ani v souvislosti s akcentovanými principy výkonu advokacie a smluvního zastoupení.
75. Procesní projev vůle osoby zúčastněné na řízení nebyl v souladu s dříve uvedeným s to vzbudit jakoukoli pochybnost o tom, že žádost o poskytnutí informací byla podána přímo osobou zúčastněnou na řízení, aniž by přitom tato osoba při podání žádosti a v rámci postupu jejího vyřizování v režimu zákona zastupovala někoho jiného. Prostor pro opačný výklad neposkytuje ani obsah záhlaví žádosti ani text žádosti samotné.
76. I sama žalobkyně ostatně, jak je zjevné ze shora provedené reprodukce její žalobní argumentace, spatřovala oporu pro své závěry toliko v tom, že s ohledem na § 1 odst. 2 věta první a § 12 zákona o advokacii, § 67 správního řádu a § 441 a násl. OZ upravující institut smluvního zastoupení je vyloučeno, aby osoba zúčastněná na řízení, identifikovala-li se v žádosti jako advokát, byla skutečným žadatelem o informaci. V tomto směru poukazovala na to, že výkonem advokacie se rozumí poskytování právních služeb soustavně a za úplatu, tj. na podnět a v zájmu třetích osob, přičemž osoba zúčastněná na řízení podala žádost právě jako advokát, a to v rámci poskytování právních služeb, přičemž tím, že sdělila, že není jméno klienta povinna uvádět, *de facto* podle žalobkyně konstatovala, že jedná na pokyn třetí osoby.
77. V právě uvedeném se ovšem žalobkyně zásadně mylí. Žádný právní předpis, tím méně zákon o advokacii či OZ, resp. jejich žalobkyní akcentovaná ustanovení, totiž nebrání advokátovi, aby se sám svým jménem v rámci postupu podle zákona č. 106/1999 Sb. domáhal poskytnutí informací po povinném subjektu, a to i tehdy, pokud tento jeho postup, resp. požadované informace přímo souvisí s výkonem advokacie a poskytováním právních služeb jiné osobě.
78. Výkonem advokacie, při němž je advokát povinen uvést, že vystupuje jako advokát, totiž není výhradně, jak by se mohlo z argumentace žalobkyně jevit, zastupování třetích osob, ale obecně poskytování právních služeb advokáty. Z § 1 odst. 1 a 2 zákona o advokacii je zřejmé, že zastupování klientů (v řízeních před soudy či správními orgány) je toliko jednou z forem právních služeb, které mohou advokáti v rámci výkonu advokacie poskytovat. Výkonem advokacie je však v souladu s § 1 odst. 2 zákona o advokacii poskytování právních porad či jiné formy právní pomoci, mezi něž lze jistě řadit mj. i shromažďování informací, např. za účelem posouzení právního postavení klienta. Sama okolnost Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

spočívající v tom, že by osoba zúčastněná na řízení žádala po žalobkyni informace v souvislosti s poskytováním právních služeb jiné osobě, není v žádném ohledu způsobilá vyústit v závěr, že by osoba zúčastněná na řízení nebyla způsobilá být sama žadatelem o předmětné informace v režimu zákona č. 106/1999 Sb. V daném směru nedochází v důsledku soudem aprobovaného výkladu žalovaného k jakémukoli „popření principů smluvního zastoupení“, jak se žalobkyně mylně domnívá.

79. Soud tak shodně s žalovaným uzavírá, že osoba žadatele byla v žádosti o poskytnutí informací ze dne 22. 2. 2021 jednoznačně identifikována způsobem, který nijak nebránil vyřízení žádosti některým ze způsobů předvídaných zákonem č. 106/1999 Sb. Žalobkyně nemohla mít v postavení povinného subjektu pochybnosti o tom, koho za žadatele považovat – žadatelem byl právě JUDr. Tomáš Vymazal, s nímž soud proto také jednal v tomto řízení jako s osobou zúčastněnou na řízení (námitky žalobkyně zpochybňující postavení Žadatele coby osoby zúčastněné na řízení se opíraly právě o argumentaci, které soud ze shora vyložených důvodů nepřisvědčil). Žalobkyně proto nebyla oprávněna za dané situace výzvou dle § 14 odst. 5 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. osobu zúčastněnou na řízení vyzývat k doložení plné moci, resp. rozsahu zmocnění, a zprostředkované poté rozhodnout o odložení žádosti. Ostatně, jak správně akcentoval žalovaný, ani samotný žalovaný neměl v předmětné věci pochybnosti o tom, kdo je žadatelem o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o čemž svědčí skutečnost, že s osobou zúčastněnou na řízení jednal v rámci vyřizování prostředků ochrany jeho práv jako s účastníkem řízení. Soud tedy nemohl ze shora vyložených důvodů přisvědčit v tom, že by (slovy žalobkyně) „*nedošlo k identifikaci účastníků řízení*“, což mělo za následek „*popření samotného správního řízení, jehož účastníky jsou osoby uvedené v hlavě III. SR*“.
80. Se zřetelem ke shora uvedenému se pak argumentace žalobkyně skutečnostmi souvisejícími s úvahami nad případnou náhradou škody míjí s podstatou věci, jak byla vyložena výše. Relevantní by mohla být toliko argumentace poukazující na ochranu práva zaručeného čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, kdy žalobkyně namítala, že „*pokud nedojde ke zveřejnění identity žadatele, je vysoce pravděpodobným, že Žadatel usiluje o získání informací výlučně pro obchodní zájmy třetí osoby a nikoliv z důvodu kontroly nad hospodařením s veřejnými prostředky*“.
81. V tomto ohledu je však třeba zdůraznit, že o zneužití práva coby jednoho ze soudy již dříve připuštěného důvodu pro odepření informací se může jednat v situaci, kdy žádost o informace, již je jinak třeba bez dalšího vyhovět, má v konkrétním případě za cíl poškodit povinný subjekt nebo třetí osobu (např. je šikanovat, vydírat, vyprovokovat vůči nim nenávisť apod.). Za takovéto situace by podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012 - 62, č. 3155/2015 Sb. NSS (který posuzoval žádost o informace o platech zaměstnanců ve veřejné správě), bylo lze právo na informace za striktně vymezených podmínek odepřít na základě principu zákazu zneužití práva. Rozšířený senát v tomto rozsudku odkázal na své usnesení ze dne 27. 5. 2010, čj. 1 As 70/2008 - 74, č. 2099/2010 Sb. NSS, v němž uvedl, že „*zákaz zneužití práva je pravidlo českého vnitrostátního práva, včetně práva veřejného, které vyplývá z povahy České republiky jako materiálního právního státu založeného na určitých vůdčích hodnotách, k nimž vedle úcty ke svobodě jednotlivce a ochraně lidské důstojnosti patří mimo jiné i úcta k harmonickému sociálnímu řádu tvořenému právem a odepření ochrany jednání, které práva vědomě a záměrně využívá v rozporu s jeho smyslem a účelem*. Nejvyšší správní soud podotýká, že zákaz zneužití Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

práva je v jistém smyslu ultima ratio, a proto musí být uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s jinými obdobně důležitými principy vlastního právního řádu, zejména principem právní jistoty, s nímž se - zcela logicky - nejvíce střetává.).“.

82. Správní soudy nicméně opakovaně potvrdily, že samotný zájem žadatele na znalosti požadovaných informací či dokonce možnost jejich komerčního využití, v žádném případě nepostačuje pro odepření poskytnutí takových informací v režimu zákona č. 106/1999 Sb., a to ani v kontextu uvažovaného zneužití práva (srov. FUREK, A.; ROTHANZL, L.; JIROVEC, T. Komentář k § 14 zákona in: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016). Žalobkyně přitom setrvala v těchto svých tvrzeních ve zcela obecné rovině, nijak netvrdila ani neprokazovala protiprávní úmysl. Tak by tomu ostatně mohlo být teprve v rámci postupu směřujícího k vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti, v němž by se musel povinný subjekt s takovým eventuálním důvodem odepření poskytnutí informací přezkoumatelným způsobem vypořádat.
83. Soud konečně nepřehlédl, že ve vztahu k Napadenému rozhodnutí 2 žalobkyně namítala, že v daném směru došlo k popření práva podat v zákonem stanovené dvouměsíční lhůtě žalobu ke správnímu soudu. Žalobkyně tuto svou dílčí námitku spojovala se závěry vyslovenými žalovaným str. 4 Napadeného rozhodnutí 2, kde žalovaný akcentoval, že ke dni vydání tohoto rozhodnutí mu nebylo známo, že by žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí žalobu a požádala o přiznání odkladného účinku takové žalobě. V kontextu shora uvedených závěrů postačí k této dílčí a dále žalobkyní nijak nerozvedené námitce uvést, že se žalobkyně mýlí, pokud snad dovozuje, že se samotným podáním žaloby vyvinila z povinnosti postupovat v souladu se závěry vyslovenými žalovaným v Napadeném rozhodnutí 1, jímž jí bylo ze strany žalovaného uloženo vyřídit žádost o poskytnutí informací ze dne 22. 2. 2021 ve stanovené lhůtě. Okolnost, že žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí žalobu k soudu, přičemž požádala, aby byl této žalobě přiznán odkladný účinek, nečiní závěry vyslovené v Napadeném rozhodnutí 2 nezákonnými či jakkoli jinak vadnými. Žalobkyně ostatně podala předmětnou žalobu na samotném konci dvouměsíční lhůty pro podání žaloby, a více než 6 týdnů poté, co žalovaným k vyřízení žádosti stanovená lhůta uplynula. Žalobkyně přitom sama mohla volit okamžik podání žaloby v rámci obecné dvouměsíční lhůty pro její podání tak, aby mohla eventuálně dosáhnout přiznání odkladného účinku předtím, než se ocitla v prodlení s plněním uložené povinnosti. Do případného přiznání odkladného účinku přitom její povinnost uložená Napadeným rozhodnutím 1 zjevně trvala, a již proto není Napadené rozhodnutí 2 v daném směru zatíženo vadou, pro kterou by v daném směru nemohlo v soudním přezkumu obstát.
84. Soud závěrem znovu opakuje, že při vědomí přednostní povahy věci rozhodl o věci bez zbytečného odkladu poté, co mu byl spis vrácen Nejvyšším správním soudem a co obstaral ve zkrácených lhůtách vyjádření dalších stran (učinil tak do 30 dnů od vrácení spisu od kasačního soudu); proto také soud za této situace samostatně nerozhodoval o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku podané žalobě.

VIII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

85. Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

86. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s; žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. nenáleží (tak je tomu se zřetelem ke konečnému výsledku sporu podle rozhodovací praxe správních soudů i ve vztahu k nákladům řízení o kasační stížnosti, v němž byla procesně úspěšná). Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.
87. Výrok III. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 5 s. ř. s., podle kterého osoba zúčastněná na řízení zásadně nemá právo na náhradu nákladů řízení. V posuzované věci přitom soud žádnou povinnost osobě zúčastněné na řízení neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. ledna 2022

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.